



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. XI. Recenset suum hucusque in studio Sapientiae progressum, à quo vana spe, & concupiscentia carnis, maxime retardabatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

3. Alterum integerrimi animi specimen edidit Alipius, quod nollet *pratorianis pretiis amplius codices sibi conficiendos curare*, quia nempe metuebat ea pretia ex iniquis forte sententiis collecta, aut suspicioni vel cupiditati occasionem præbitura, ne plura æquo vel appeteret, vel acciperet librorum parandorum obtentu. Expendant hoc exemplum, qui pecuniæ plus student, quam justitiæ.
4. Videtur Deus respexisse S. Augustinum, eoque socios ob desiderium Veritatis, & Sapientiæ. Quia enim tam ardentem esuriebant & sitiebant justitiam, ideo saturati tandem fuerunt dulcedine rerum cælestium, post amaritudinem, quæ sequebatur actus illorum seculares.

C A P. XI.

Recenset suum hucusque in studio Sapientiæ progressum, à quo vana spe, & concupiscentia carnis, maxime retardabatur.

I. **E**T ego maxime mirabar, fatagens & recolens, quam longum tempus esset ab undevicesimo anno ætatis meæ, quo fervere cœperam studio sapientiæ: disponens ea inventa, relinquere omnes vanarum cupiditarum spes inanes & insanias mendaces. Et ecce jam a tricenariam ætatem gerebam, in eodem luto hæsitans! aviditate fruendi præsentibus, fugientibus & dissipantibus me, dum dico: Cras inveniam; ecce manifestum apparebit, & tenebo; &, ecce Faustus veniet, & exponet omnia. O magni viri Academici, nihil ad agendam vitam certi comprehendi potest! Imo quæramus diligentius, & non desperemus. Ecce jam non sunt absurda in libris ecclesiasticis, quæ absurda videbantur, & possunt aliter atque honeste

honeste

honeste intelligi. Figam pedes in eo gradu, in quo puer à parentibus positus eram, donec inveniatur perspicua veritas.

2. Sed ubi quæretur? quando quæretur? Non vacat Ambrosio; non vacat legere. Vbi ipsos codices quærimus? Vnde aut quando comparamus, à quibus sumimus? Deputentur tempora; distribuantur horæ pro salute animæ. *b* Magna spes oborta est. Non docet catholica fides, quod putabamus, & vani accusabamus. Ne fas habent docti ejus, credere Deum figura humani corporis terminatum; & dubitamus pulsare, quò aperiantur cætera? Antemeridianas horas discipuli occupant; cæteris quid facimus? Cur non id agimus? Sed quando salutamus amicos majores, quorum suffragiis opus habemus? *c* Quando præparamus, quod emanant scholastici? Quando reparamus nos ipsos, animum relaxando ab intentione curarum? Pereant omnia, & dimittamus hæc vana & inania; conferamus nos ad solam inquisitionem veritatis. Vita hæc misera est, mors incerta. Si subito obrepat: quomodo hinc exibimus? Et ubi nobis discenda sunt, quæ hic negleximus? an non potius hujus negligentia supplicia luenda sunt? Quid si mors ipsa omnem curam cum sensu amputabit, & finietur? Ergo & hoc quærendum. Sed absit, ut ita sit. Non vacat, non est inane, quod tam eminens culmen autoritatis Christianæ fidei, toto orbe diffunditur. Nunquam tanta & talia, pro nobis divinitus agerentur, si morte corporis etiam vita animæ consumeretur. Quid cunctamur igitur relicta spe seculi, conferre nos totos ad
quæ-

quærendum Deum, & vitam beatam?

3. Sed expecta, jucunda sunt etiam ista, habent non parvam dulcedinem suam. Non facile ab eis præcidenda est intentio, quia turpe est ad ea rursus redire. Ecce jam quantum est, ut impetretur aliquis honor! & quid amplius in his desiderandum? Suppetit amicorum majorum copia, ut nihil aliud, & multum festinemus; vel præsidatus dari potest; & ducenda uxor cum aliqua pecunia, ne sumptum nostrum gravet; & ille erit modus cupiditatis. Multi magni viri & imitatione dignissimi, sapientiæ studio cum conjugibus dediti fuerunt.

4. Cum hæc dicebam, & alternabant hi venti, & impellebant huc atque illuc cor meum; transibant tempora, & tardabam converti ad Dominum Deum; & differabam de die in diem vivere in te, & non differebam quotidie in memetipso mori. Amans beatam vitam, timebam illam in sede sua, & ab ea fugiens, quærebam eam. Putabam enim me miserum fore nimis, si feminæ privarer amplexibus: & medicinam misericordiæ tuæ, ad eandem infirmitatem sanandam, non cogitabam, quia expertus non eram. Et propriarum virium credebam esse continentiam, quarum mihi non eram conscius: cum tam stultus essem, ut nescirem, sicut scriptum est:

Sap. 1, 21. *Neminem esse posse continentem, nisi tu dederis. Vtique dares, si gemitu interno pulsarem aures tuas, & fide solida in te jactarem curam meam.*

NOTÆ.

- a *Tricenariam ætatem gerebam*) apparet eum hoc libro complecti acta ætatis suæ anno trigesimo, uti libro priore annum undetricesimum descriperat.
- b *Magna spes suborta est*) reperiendæ scilicet veritatis, cui jam in secundo gradu, agnoscens veteres scripturas, proximior erat, ac inde conjecturam non vanam faciebat, se cætera quoque ad salutem necessaria, in Ecclesia Catholica reperiturum, quæ ipsi Manichæorum fallacias contra veteres Scripturas detexerat.
- c *Quando præparamus, quod emant Scholastici*) lectiones nempe Rhetoricas, quas Augustinus vendebat discipulis: quia non dabat gratis, quod gratis acceperat, sed pro salario docebat eos, quibus placeret emere eloquentiam.

V S V S.

1. S. D. argumentum validum visum fuit pro immortalitate animæ, *eminens culmen Christianæ fidei toto orbe diffusa.* Et sane demonstrant animo non obstinato, tot ac tanta, quæ in Ecclesia Catholica, & pro illa gesta sunt ac geruntur, eam à Dei providentia gubernari.
2. Augustino continentia intolerabilis erat, quia propriis eam viribus nancisci conabatur, mox facilem experturus, si à Deo petiisset; sic multa sæpe nostris viribus impossibilia apparent, quæ oratione & fiducia in Deum facilia redduntur.

CAP.